

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Maribel Dominguez

Strona pozwana: Centre informatique du Centre Ouest Atlantique, Préfet de la région Centre

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de Cassation (Francja) — Wykładnia art. 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9) — Przysługujący pracownikom coroczny płatny urlop — Powstanie prawa do urlopu niezależnie od rodzaju i czasu trwania nieobecności pracownika — Krajowe przepisy uzależniające przyznanie tego urlopu od rzeczywistego świadczenia pracy przez co najmniej dziesięć dni w roku rozliczeniowym — Ciężący na sądzie krajowym obowiązek niestosowania krajowych przepisów sprzecznych z prawem Unii.

Sentencja

- 1) Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom lub praktykom krajowym, zgodnie z którymi uprawnienie do corocznego płatnego urlopu jest poddane wymogowi minimalnego okresu dziesięciu dni lub miesiąca rzeczywistego świadczenia pracy w okresie rozliczeniowym.
- 2) Do sądu krajowego należy — w celu zapewnienia pełnej skuteczności dyrektywy 2003/88 oraz osiągnięcia rozwiązania zgodnego z jej celem — ustalenie, przy uwzględnieniu całości prawa wewnętrznego, w szczególności art. L. 223-4 kodeksu pracy, a także przy wykorzystaniu uznanych w tym prawie metod wykładni, czy możliwe jest dokonanie przezeń takiej interpretacji tego prawa, która pozwoli na zrównanie nieobecności pracownika z powodu wypadku w drodze do pracy z jedną z sytuacji wymienionych we wskazanym artykule kodeksu pracy.

Jeżeli taka interpretacja nie będzie możliwa, do sądu krajowego należeć będzie ustalenie, czy — w świetle statusu prawnego pozwanych w sprawie głównej — możliwe jest powołanie się przeciwko nim na bezpośrednią skuteczność art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88.

Jeżeli osiągnięcie przez sąd krajowy rezultatu przewidzianego w art. 7 dyrektywy 2003/88 nie będzie możliwe, strona poszkodowana w wyniku niezgodności prawa krajowego z prawem Unii będzie jednak mogła, w celu ewentualnego uzyskania naprawienia poniesionej szkody, powołać się na wyrok z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawach połączonych C-6/90 i C-9/90 Francovich i in.

- 3) Wykładni art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88 należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie istnieniu przepisu krajowego przewidującego, w zależności od przyczyny nieobecności pracownika przebywającego na zwolnieniu chorobowym, wymiar urlopu przewyższający minimalny okres czterech tygodni gwarantowany dyrektywą lub równy temu okresowi.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 stycznia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam — Niderlandy) — A. Salemink przeciwko Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

(Sprawa C-347/10) ⁽¹⁾

(Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Pracownik zatrudniony na gazowej platformie wiertniczej położonej na szelfie kontynentalnym przylegającym do Niderlandów — Ubezpieczenie obowiązkowe — Odmowa wypłaty świadczenia z tytułu niezdolności do pracy)

(2012/C 73/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: A. Salemink

Strona pozwana: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank Amsterdam — Wykładnia art. 45 i 355 TFUE, art. 52 TUE i tytułów I i II rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) — Niezastosowanie krajowego systemu obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego do osób pracujących na platformie wiertniczej położonej na niderlandzkim szelfie kontynentalnym na rzecz pracodawcy mającego siedzibę w Niderlandach i zamieszkałych na terytorium innego państwa członkowskiego

Sentencja

Wykładni art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i zaktualizowanym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r. oraz art. 39 WE, należy dokonywać w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by pracownik wykonujący działalność zawodową na stałej instalacji położonej na części szelfu kontynentalnego przylegającej do państwa członkowskiego nie podlegał obowiązkowemu ubezpieczeniu w tym państwie członkowskim na podstawie krajowego ustawodawstwa w zakresie ubezpieczeń społecznych wyłącznie z tego względu, że zamieszkuje nie w tym, lecz w innym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 234 z 28.8.2010.

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 11.9.2010.